

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: P.T., zastoupeného JUDr. Františkem Grznárem, advokátem, se sídlem Domažlice, Paroubkova 228,** proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88,** v řízení o spojených žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 10. 2015, čj. 2864/DS/15-4, čj. 2874/DS/15-4, čj. 2878/DS/15-4, čj. 2883/DS/15-4; ze dne 16. 10. 2015, čj. 2889/DS/15-4, čj. 2893/DS/15-4; ze dne 19. 10. 2015, čj. 2904/DS/15-4, čj. 2908/DS/15-4; a ze dne 20. 10. 2015, čj. 2914/DS/15-4, čj. 2919/DS/15-4, čj. 2924/DS/15-4, čj. 2928/DS/15-4,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2015, čj. 2864/DS/15-4, se zamítá.
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2015, čj. 2874/DS/15-4, se zamítá.
- III. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2015, čj. 2878/DS/15-4, se zamítá.
- IV. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2015, čj. 2883/DS/15-4, se zamítá.
- V. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.10.2015, čj. 2889/DS/15-4, se zamítá.
- VI. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.10.2015, čj. 2893/DS/15-4, se zamítá.
- VII. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.10.2015, čj. 2904/DS/15-4, se zamítá.

- VIII. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.10.2015, čj. 2908/DS/15-4, se zamítá.
- IX. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2015, čj. 2914/DS/15-4, se zamítá.
- X. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2015, čj. 2919/DS/15-4, se zamítá.
- XI. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2015, čj. 2924/DS/15-4, se zamítá.
- XII. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2015, čj. 2928/DS/15-4, se zamítá.
- XIII. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobami doručenými Krajskému soudu v Plzni ve dnech 16. 12. 2015 a 18. 12. 2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2015 č.j. 2864/DS/15-4, č.j. 2874/DS/15-4, č.j. 2878/DS/15-4, č.j. 2883/DS/15-4, ze dne 16. 10. 2015 č.j. 2889/DS/15-4, č.j. 2893/DS/15-4, ze dne 19. 10. 2015 č.j. 2904/DS/15-4, č.j. 2908/DS/15-4, ze dne 20. 10. 2015 č.j. 2914/DS/15-4, č.j. 2919/DS/15-4, č.j. 2924/DS/15-4, č.j. 2928/DS/15-4 (dále jen „*napadená rozhodnutí*“) a vrácení věcí žalovanému k dalšímu řízení. Napadenými rozhodnutími byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Městského úřadu Sokolov (dále jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 23. 7. 2015 čj. 56154/2015/OD/PEMA, čj. 56164/2015/OD/NIPA, čj. 56280/2015/OD/PEMA, čj. 56291/2015/OD/PEMA, čj. 56300/2015/OD/NIPA, čj. 56316/2015/OD/PEMA, čj. 56322/2015/OD/NIPA, čj. 56326/2015/OD/NIPA, čj. 56350/2015/OD/NIPA, čj. 56357/2015/OD/PEMA, čj. 56364/2015/OD/PEMA, čj. 56375/2015/OD/NIPA (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“).

Prvoinstančními rozhodnutími byla dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zastavena řízení o žádostech žalobce č. 141, 150, 154, 159, 165, 169, 174, 176, 181, 185, 190, 198 o dokončení převodu vozidel, neboť žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádostí, které bránily v pokračování řízení.

Dvanáct žalobcových žalob původně vedených pod sp. zn. 30 A 182/2015, 30 A 188/2015, 30 A 191/2015, 30 A 194/2015, 30 A 207/2015, 30 A 213/2015, 30 A 219/2015, 30 A 216/2015, 30 A 203/2015, 30 A 200/2015, 30 A 210/2015 a 30 A 206/2015 bylo postupně dle § 39 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“) usneseními spojeno ke společnému projednání pod sp. zn. 182/2015.

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“).

Podmínky provozu vozidel na pozemních komunikacích upravuje zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

[III] Žalobní body

1) Nedodržení základních zásad správního řízení

Žalobce má za to, že v celém správním řízení nebyly zásadním způsobem dodrženy základní zásady správního řízení, zejména zásada zákazu zneužití správního uvážení, zásada rozhodování správního orgánu v souladu s veřejným zájmem, zohlednění všech okolností věci, zásada legitimního očekávání (§ 2 správního řádu), materiální pravdy (§ 3 správního řádu), zásada vstřícnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu) a zásada rovnosti v plnění procesních povinností (§ 7 správního řádu).

Pokud jde o porušení zásady zákazu zneužití správního uvážení, má žalobce za to, že správní orgán I. stupně v posuzovaných případech zneužil své diskreční pravomoci, kdy stanovil zjevně nepřiměřeně krátkou lhůtu pro doplnění žádostí v délce 5 dnů. Žalobce podal celkem 200 žádostí, kdy správním postupem správního orgánu I. stupně či žalovaného v odvolacím řízení měl být postup spočívající v přerušení řízení a stanovení delší lhůty pro doplnění žádostí, a to právě vzhledem k počtu žádostí a reálné časové možnosti žádosti žadatele doplnit i s ohledem na navazující povinnost přistavit vozidlo k evidenční kontrole. Na tomto místě žalobce zmiňuje skutečnost, že žalovaný v jiné shodné právní věci - rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2015, čj. 3000/DS/15-5, dospěl k závěru, že *lhůta ke splnění povinnosti dle výzvy správního orgánu I. stupně ze dne 2. 7. 2015 nebyla s ohledem na počet podaných žádostí zcela přiměřená, když ani ze strany správního orgánu I. stupně nebylo odvolateli umožněno uhradit správní poplatek prostřednictvím podatelny*.

Žalobce v postupu žalovaného shledává i porušení zásady ochrany rozhodování v souladu s veřejným zájmem a zásady povinnosti správních orgánů zohlednit všechny okolnosti věci. V této souvislosti je třeba zmínit, že žalobce podal u správního orgánu 200 žádostí o doregistraci vozidel v tzv. polopřevodu, kdy těmito žádostmi má být docíleno dokončení registrace vozidel, které by bez této doregistrace úředně zanikly. Je tedy v souladu s veřejným zájmem a při zohlednění okolností věci (zejména při zohlednění počtu žádostí a počtu požadovaných dokladů) namísto umožnit žalobci tyto vady žádostí odstranit v delší než pětidenní lhůtě. Žalobce například poukazuje na postup správního orgánu v jiné věci u jiného žadatele, kdy žalobce přikládá anonymizované usnesení o přerušení řízení vydané Městským úřadem Sokolov dne 24. 7. 2015 pod čj. 55347/2015/OD/JATR.

Pokud pak jde o zásadu legitimního očekávání, žalobce namítá, že tato zásada nebyla zjevně dodržena. Žalobce podal 200 shodných žádostí o doregistraci vozidel. Žalovaný jako odvolací správní orgán pak k odvoláním žalobce rozhoduje odlišně, kdy ve většině případů žalovaný k odvolání žalobce napadené rozhodnutí z různých důvodů zrušil a vrátil správnímu orgánu I. stupně zpět k novému projednání pro vady řízení, které odvolacímu řízení v I. stupni předcházely. Například v rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2015, čj. 3000/DS/15-5, byla zcela totožná věc vrácena žalovaným k novému projednání a rozhodnutí s konstatováním, že

výzva k doplnění žádostí byla nepřiměřeně krátká, nesrozumitelná a s chybným poučením žadateli o tom, jakým způsobem má uhradit správní poplatek. Žalovaný zde uvedl, že výzva správního orgánu I. stupně je zde výrazem přepjatého formalismu. Žalobce uvádí, že obdobně - kasací věci ke správnímu orgánu I. stupně bylo žalovaným rozhodnuto ve více než stovce případů, tedy zcela odlišně než v případě výše uvedenými žalobami napadených rozhodnutí žalovaného.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce uvádí, že je zřejmé, že ve skutkově shodných případech vznikly v rozhodování žalovaného nedůvodné rozdíly. Zatímco v řízení o žádostech č. 1-137 (pracovní označení žalobce) byla věc pro vady předchozího řízení žalovaným vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, v napadených věcech bylo rozhodnuto jinak a v rozhodování vznikly tak nepřipustně nedůvodné rozdíly. Takové rozhodování je příkře v rozporu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu a nerespektuje zásadu předvídatelnosti rozhodování žalovaného ve shodných či obdobných věcech a je tak závažně narušena právní jistota žalobce a případně i jiných dotčených osob.

2) Nepřiměřenost stanovené lhůty a zákaz jejího prodloužení daný předem správním orgánem

Žalobce namítá zjevnou nepřiměřenost dané lhůty a to, že správní orgán I. stupně předem vyloučil možnost prodloužení stanovené pětidenní lhůty. V daném případě byla žalobci správním orgánem I. stupně stanovena nepřiměřeně krátká lhůta k odstranění vad žádostí, a to vzhledem k počtu žádostí a časové náročnosti ke shromáždění požadovaných podkladů. Za nezákonný považuje žalobce i postup, kdy správní orgán I. stupně a potažmo žalovaný předem vyloučil možnost prodloužení lhůty. Tento postup je dle žalobce v rozporu s principem dobré správy a zásadou vstřícnosti správních orgánů vůči dotčeným osobám.

Žalobce předně namítá nezákonnost postupu žalovaného a správního orgánu I. stupně v tom směru, že žalovaný jako odvolací správní orgán ponechal bez povšimnutí dle žalobce nezákonný postup správního orgánu I. stupně, který předem vyloučil možnost prodloužení lhůty dle § 39 odst. 2 správního řádu nebo postupem dle § 64 odst. 1 písm. a) a b) správního řádu, kdy tento postup navrhl navrhovatel v doplnění odvolání ve správním řízení. Těmito otázkami se odvolací správní orgán dle žalobce zabýval zcela nedostatečně, kdy předem vyloučil možnost relevantních okolností, pro které by mohl v budoucnu poskytnutou lhůtu prodloužit, a to ať již postupem dle § 39 odst. 2 správního řádu nebo postupem dle § 64 odst. 1 písm. a) a b) správního řádu ve spojení s § 45 odst. 2 správního řádu.

Žalobce dále namítá, že výzva k odstranění vad žádosti byla zjevně nepřiměřená vzhledem k povaze a rozsahu úkonů, které byly na žalobci požadovány. Je třeba přihlídnout k tomu, že žalobce podal 200 žádostí o doregistraci vozidla, kdy k této doregistraci je třeba zároveň přiložit protokol o evidenční kontrole silničního vozidla, který provádí pracoviště STK. Při počtu podaných žádostí nebylo v možnostech žalobce tyto podklady u všech 200 vozidel zajistit, a to vzhledem k objektivní vytiženosti pracovišť STK. Navíc žalobce pro přistavení vozidla ke kontrole pracovištěm STK má doložit mimo jiné dle Instrukce Ministerstva dopravy ČR č. 6/2015 ze dne 3. 7. 2015 doklad o zahájení řízení příslušným správním úřadem či usnesení o přerušení řízení.

Žalobce k tomu uvádí, že výzva k doplnění žádostí ze dne 2. 7. 2015, čj. 56514/2015/OD/ZUBE, je zcela nedostatečná a nesrozumitelná, kdy taková výzva nesplňuje podmínky dokladu uvedeného v Instrukci Ministerstva dopravy ČR č. 6/2015 ze dne 3. 7. 2015. *Nesrozumitelnost výzvy k doplnění žádosti bude předmětem samostatného žalobního bodu.* Žalobce zároveň uvádí, že žádal žalovaného v rámci odvolání o přerušení řízení a poskytnutí lhůty 60 dnů k doplnění náležitostí žádostí, a to vzhledem k okolnostem případu. Žalovaný však těmto žádostem nevyhověl, aniž by se s námitkami obsaženými v odvoláních žadatele řádně vypořádal. Co do nepřiměřenosti lhůty k odstranění vad žádostí žalobce odkazuje např. na rozhodnutí Krajského soudu [v Plzni] ze dne 29. 4. 2010 [správně: 2011], čj. 57A 12/2010-106.

Žalobce namítá, že vzhledem k povaze a rozsahu úkonu, který žalovaný (potažmo správní orgán I. stupně) po žalobci požadoval – doplnění 200 žádostí o dokončení převodu vozidel, kde je třeba navíc předložit doklad o zahájení řízení na příslušné pracoviště STK a zpětně protokol o evidenční kontrole vozidla, provedené pracovištěm STK je dle názoru žalobce nepřiměřeně krátká. Touto nepřiměřeně krátkou lhůtou 5 dnů byl ohrožen předmět řízení – doregistrace vozidel, kdy žádost již nelze (vzhledem ke lhůtě podání takové žádosti do 30. 6. 2015 a související legislativě) opakovat. Žalobce v rámci odvolacího řízení navrhl přerušení řízení a poskytnutí lhůty 60 dnů na doplnění žádosti, kdy žalovaný se s touto žádostí vypořádal v rámci odůvodnění rozhodnutí zcela nedostatečně. Žalovaný v dané věci nezhodnotil počet podaných žádostí žalobcem, náročnost na doplnění žádosti, vázanost na určitý proces, kdy je třeba doložit ke každé žádosti protokol o evidenční kontrole vozidla STK a při přistavení vozidla ke kontrole u STK i doklad o zahájení či přerušení řízení u každé jednotlivé žádosti se specifikací motorového vozidla, ke kterému se daná žádost vztahuje. Ve světle shora uvedeného je poskytnutá pětidenní lhůta zcela nedostatečná.

3) Nedostatečná součinnost správních orgánů s žalobcem – porušení principu dobré správy

Žalobce má za to, že správní orgán I. stupně či žalovaný měl být v dané věci součinný s žalobcem, kdy měl vydat žalobci k jednotlivým žádostem dokument, požadovaný dle Instrukce Ministerstva dopravy ČR č. 6/2015 ze dne 3. 7. 2015, a to doklad o zahájení řízení pro jednotlivé žádosti, kde by bylo specifikováno i předmětné vozidlo, *in eventum* měl vydat usnesení o přerušení řízení s kvalifikovanou, srozumitelnou a určitou výzvou, která by se vztahovala ke každé jednotlivé žádosti tak, aby žalobci nebyl fakticky znemožněn postup při přistavení vozidla k evidenční kontrole na pracovišti STK. Toto však správní orgán I. stupně ani žalovaný neučinil, kdy tak sám zatížil řízení vadou, která brání dalšímu řízení a znemožňuje řádným způsobem žádosti žalobce projednat. I v tomto aspektu pak byla porušena zásada legitimního očekávání, kdy žalovaný v jiné totožné věci uznal námitky žalobce. Žalovaný v tomto jiném řízení v rámci odůvodnění kasačního rozhodnutí uvedl, že doporučuje správnímu orgánu I. stupně vyzvat žalobce v každém řízení zvlášť tak, aby byla výzva pro žadatele srozumitelná a bylo zřejmé, k jaké konkrétní žádosti se vztahuje, jaké nedostatky a v jaké lhůtě má žalobce odstranit. Žalovaný v tomto jiném řízení ve stejné skutkové věci přijal i námitku žalobce, že postupem správního orgánu I. stupně mu mohlo být znemožněno (na základě nedostatečné a nesrozumitelné výzvy) získání protokolu o evidenční kontrole vozidla (viz rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2015, čj. 3000/DS/15-5).

4) Nerespektování závazných instrukcí vydaných ústředním orgánem státní správy

Žalobce namítá, že žalovaný i správní orgán I. stupně mají dodržovat veškeré vnitřní instrukce a nařízení ústředního správního úřadu (zde: Ministerstvo dopravy ČR) v dané věci, které jsou pro žalovaného závazné. Žalobce má za to, že správní orgán I. stupně a následně žalovaný v daných věcech při rozhodování nerespektovaly Instrukci Ministerstva dopravy ČR č. 6/2015 ze dne 3. 7. 2015, která se vztahuje k postupu STK při doregistraci vozidla a přistavení vozidla k evidenční kontrole a má přímý vztah ke správnímu řízení v těchto věcech. Dle výše uvedené instrukce je třeba, aby žadatel při přistavení vozidla k evidenční technické kontrole předložil jeden z následujících dokladů: kopii přijetí žádosti příslušným správním orgánem s podacím razítkem, doklad o zahájení řízení (výzva k předložení protokolu o technické prohlídce), usnesení o přerušení řízení ve věci žádosti o zápis vlastníka do registru vozidel. Shora uvedené vyplývá i ze sdělení Ministerstva dopravy ČR ze dne 10. 9. 2015, čj. 236/2015-040-STIZ/6.

Ani jeden z uvedených dokladů však žalovaný, ani správní orgán I. stupně ke konkrétním žádostem, které žalobce podal, nevystavil, a proto nastal problém na STK s provedením evidenční technické kontroly a nemohlo tak objektivně [dojít] k doplnění žádosti žalobcem. Potvrzení správního orgánu o podání 200 jednotlivých žádostí je nedostatečné, kdy z potvrzení nejsou zřejmá přidělená čísla jednacích a jednotlivá vozidla, ke kterým se každá jednotlivá žádost vztahuje. Neurčitá a nesrozumitelná je rovněž výzva správního orgánu I. stupně ze dne 2. 7. 2015, čj. 56514/2015/OD/ZUBE, kdy *de facto* tímto postupem, rozporným se základními zásadami správního řízení, bylo fakticky znemožněno požadované náležitosti žádostí doplnit. Jediným dokladem, který měl žalobce k dispozici, bylo potvrzení o přijetí jednotlivých žádostí ze dne 30. 6. 2015, kdy však v tomto potvrzení o přijetí písemností tyto nejsou jednotlivé a přesně specifikovány, označeny čísly jednacími a předmětem řízení tak, aby bylo zřejmé, jaká konkrétní žádost se vztahuje ke konkrétnímu vozidlu.

5) Neurčitost a nesrozumitelnost výzvy učiněné správním orgánem I. stupně

Žalobce rovněž u žalovaného napadal neurčitost a nesrozumitelnost výzvy, učiněné správním orgánem I. stupně, kdy namítal, že z výzvy není zřejmé, ke které konkrétní žádosti se výzva k doplnění nedostatků žádosti vztahuje. Správní orgán I. stupně vydal ve věci výzvu ze dne 2. 7. 2015, čj. 56514/2015/OD/ZUBE, kdy v této výzvě označil neurčitě celou řadu řízení, které se měly vztahovat k jednotlivým motorovým vozidlům, kdy žadatele vyzval k doplnění žádostí č. 1-200 o přihlášku k registraci vozidla do registru vozidel, doložení protokolu o evidenční kontrole silničního vozidla ne staršího 14 dní, správní poplatek dle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, zelenou kartu vozidla, technický průkaz a osvědčení o registraci vozidla. Žalobce v odvoláních namítl neurčitost a nesrozumitelnost takové výzvy, kdy s námitkami se žalovaný řádně nevypořádal, kdy toliko uvedl, že jednotlivé žádosti bylo vždy přiděleno číslo jednacích, které je v předmětném seznamu uvedeno.

Žalobce namítá, že žalovaný se s námitkami vyjádřenými v odvoláních řádně nevypořádal, navíc nezohlednil to, že základní zásadou dobré správy je to, aby orgány vycházely dotčeným účastníkům pokud možno vstříc. Každý úkon učiněný vůči účastníku (dotčené osobě) musí být určitý a srozumitelný, prostý jakýchkoliv nejasností. O to více to platí pro výzvu správního orgánu, kterou správní orgán I. stupně žalobce vyzýval k doplnění

žádostí o doregistraci vozidla. Žalobce má za to, že výzva kritéria srozumitelnosti a určitosti nesplňuje, navíc jde o výzvu co do některých náležitostí chybnou. Jak již žalobce výše uvedl, podal u správního orgánu dne 30. 6. 2015 celkem 200 žádostí o doregistraci vozidel, které pro své účely pracovně označil čísly 1-200. Žádosti byly podány jednotlivě, nešlo o hromadnou žádost. Žalovaný v odvolacím řízení vady výzvy neodklidil, kdy se námitkami žalobce co do nesrozumitelnosti a neurčitosti výzvy nezabýval. Žalobce namítá, že zasláná výzva byla neurčitá a nesrozumitelná z těchto důvodů:

- výzva byla označena číslem jednacím, které neodpovídá číslu jedacímu žádné ze žádostí;

- z výzvy není patrné, kterého konkrétního vozidla se dané jednotlivé řízení týká, kdy zejména tato vada znemožňuje žalobci získat protokol o evidenční kontrole vozidla;

- jako náležitost je zde uvedena povinnost úhrady správního poplatku, navíc zde není stanoveno, jak má žalobce jednotlivé správní poplatky a v jaké výši správnímu orgánu uhradit. Žalobce má za to, že každému řízení by měl být přidělen k úhradě např. samostatný variabilní symbol, aby bylo zřejmé, ke které žádosti se správní poplatek hradí. Úhrada správního poplatku navíc není náležitostí žádosti, ale podmínkou dalšího vedení správního řízení a ve výčtu chybějících náležitostí neměla být poplatková povinnost (byť takto neurčitě) uvedena;

- žalobce považuje za nepřipustné, že správní orgán I. stupně vydal takovouto hromadnou výzvu za situace, kdy žadatel podal jednotlivé žádosti a o těchto jednotlivých žádostech se má vést samostatné správní řízení. Takový postup je zmatečným, odporující navíc základním zásadám o vedení správního řízení a vedení správního spisu dle § 17 správního řádu, kdy o každém správním řízení má správní orgán vést samostatný spis. Takovouto hromadnou výzvu tedy žalobce považuje v daném případě za nepřipustnou a nezákonnou. Navíc na základě takovéto hromadné výzvy nemohl mít žalobce přehled o tom, k jaké konkrétní žádosti u kterého konkrétního vozidla má nedostatky odstranit, kdy z chaotického přehledu čísel, uvedených ve výzvě toto nemůže být zřejmé;

- za dané situace navrhuje žalobce, aby soud vyžádal od správního orgánu I. stupně sdělení o tom, kdy a jaká čísla jedací byla jednotlivým žádostem o doregistraci konkrétních vozidel přidělena a jak byl o tom žalobce informován, kdy žalobci dosud na žádost tato informace nebyla sdělena. Nesdělil-li správní orgán I. stupně žalobci srozumitelně to, jaká čísla jednotlivým žádostem o doregistraci přidělil, a nebyl-li žalobce o tomto informován před zasláním hromadné výzvy k doplnění žádostí, jde o zásadní pochybení správního orgánu I. stupně i žalovaného, který k námitkám žalobce tento vadný postup akceptoval. Žalobce v rámci soudního řízení navrhuje, aby soud vyžádal důkaz sdělením správního orgánu I. stupně o tom, kdy jednotlivým žádostem žalobce, podaným dne 30. 6. 2015, přidělil jednotlivá čísla a jaká a případně jak a kdy o tomto žalobce informoval. Tento důkazní návrh se činí vzhledem k prokázání skutečnosti, že správní orgán I. stupně při přijetí jednotlivých čísel jedacích k jednotlivým žádostem tato žalobci nesdělil, kdy vydal žalobci jen neurčité potvrzení s podacím razítkem, kdy žadatel tak nemohl vědět, jaká čísla jedací ke konkrétním žádostem byla přidělena, a zasláná výzva je i z těchto důvodů nesprávná a nesrozumitelná. Navíc nelze nutit žalobce k něčemu, co zákon neukládá, tedy k tomu, aby sám po podání žádostí zjišťoval u správního orgánu I. stupně, jaká čísla jedací té které konkrétní žádosti správní orgán přidělil. Při osobním podání žádosti měl správně správní orgán I. stupně postupovat tak, že přijme žádost žadatele a kopii této žádosti opatří podacím razítkem s vyznačením čísla jedacího této žádosti. Nemohl-li tak správní orgán I. stupně učinit, např.

z kapacitních důvodů, měl žádosti žadatele převzít a následně jej o přidělení čísel jednacích k jednotlivým žádostem informovat tak, aby bylo zřejmé, ke kterému vozidlu se daná konkrétní žádost o doregistraci vztahuje.

6) Nedostatečné odůvodnění napadených rozhodnutí

Žalobce má za to, že napadená rozhodnutí žalovaného nejsou dostatečným způsobem odůvodněna ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. V odůvodnění rozhodnutí chybějí hlubší úvahy, kterými se žalovaný vypořádal s námitkami žalobce, kdy vypořádání se s těmito námitkami zcela chybí či na námitky žalobce žalovaný zcela rezignoval (např. námitka žalobce co do ustanovení § 15 správního řádu o vedení řízení). S některými námitkami se vypořádal nedostatečně. Jde zejména o námitku souvztažnosti ustanovení § 44 odst. 1 správního řádu a ustanovení § 47 odst. 1 správního řádu. Je sice pravdou, že žalobce podal žádost, avšak ke dni, kdy bylo žadatelem podáno 200 jednotlivých žádostí, těmto nebylo správním orgánem I. stupně přiděleno pro každou ze žádostí číslo jednací. Dle názoru žalobce měl správní orgán čísla jednacích jednotlivých řízení žadateli srozumitelně oznámit dle ustanovení § 47 odst. 1 správního řádu a v souladu s výše zmíněnou Instrukcí Ministerstva dopravy ČR č. 6/2015 ze dne 3. 7. 2015.

Rovněž tak se žalovaný nevypořádal řádně s námitkami žalobce co do určitosti a srozumitelnosti výzvy a přiměřenosti stanovené pořádkové lhůty. Odkaz na ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu bez vypořádání se s konkrétními námitkami žalobce co do srozumitelnosti a určitosti výzvy nemůže obstát. Absentují zde rovněž úvahy o tom, jak měl žalobce rozpoznat jednotlivé žádosti dle přidělených čísel jednacích a rozpoznat, kterého konkrétního vozidla se ta která žádost týká. Nepostačí konstatace v tom směru, že k určité žádosti bylo přiřazeno konkrétní číslo jednacích, které je v chaotickém seznamu čísel. Argumentace v tom směru, že to je žalobce, který má předkládat veškeré doklady k žádosti, neobstojí a je nedostatečná, zejména za situace, kdy měl žalovaný při procesním postupu zohlednit to, že žalobce potřebuje relevantní doklad vydaný správním orgánem pro přistavení vozidla k evidenční technické kontrole na pracoviště STK, kdy žalobce zjevně takovým dokladem nedisponoval. Žalovaný se nedostatečně vypořádal rovněž s návrhem žalobce na přerušení řízení a stanovení delší lhůty, kdy úvahy a rozhodnutí o zamítnutí tohoto návrhu v rozhodnutích žalovaného zcela chybějí. Odůvodnění rozhodnutí tak postrádají vnitřní kontinuitu a srozumitelnost a jsou pro nedostatky v odůvodněních neprezkoumatelná.

[III] Vyjádření žalovaného správního orgánu k žalobám

Žalovaný ve svých vyjádřeních k žalobám shodně uvedl, že obsahově jsou žaloby shodné s odvoláními žalobce proti prvoinstančním rozhodnutím, která byla vypořádána v napadených rozhodnutích, na která tímto odkázal.

1. Žalobce namítá, že nebyly dodrženy základní zásady správního řízení. Toto spatřuje v postupu správního orgánu prvního stupně, který dle názoru žalobce stanovil zjevně nepřiměřeně krátkou lhůtu pro doplnění žádostí, a to s ohledem k tomu, že žalobce podal celkem 200 žádostí. Žalovaný se s touto námitkou neztotožnil a již v odůvodnění žalovaných rozhodnutí se odkázal na ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu, dle kterého je v pravomoci správního orgánu stanovit přiměřenou lhůtu k doplnění žádosti. Žalobce dále poukazuje,

že žalovaný v jiném svém rozhodnutí ve shodné věci připouští, že s ohledem k množství žádostí žalobcem podaných nebyla lhůta k doplnění přiměřená. K této námitce pak žalovaný uvádí, že se sice jednalo o shodnou právní věc, ale k doplnění podkladů k zdárnému dokončení řízení o žádosti došlo před dokončením řízení o odvolání. Žalobce pak také vnímá porušení zásady ochrany rozhodování v souladu s veřejným zájmem a zásady povinnosti správních orgánů zohlednit všechny okolnosti věci. Ani v tomto bodě se žalovaný s žalobcem neztotožnil, když předmětem bylo řízení o žádostech ve smyslu ustanovení § 44 a § 45 správního řádu, nikoliv řízení z moci úřední ve smyslu ustanovení § 46 správního řádu. Žalovaný pak k tomuto souboru námitek dodává, že žalobce podal v poslední možný den 200 žádostí o dokončení tzv. polopřevodu bez toho, že by byla jediná z žádostí podána spolu s požadovanými přílohami pro její zdárné dokončení, tedy ani u jediné z celkového počtu podaných žádostí nebylo uvedeno jediné konkrétní vozidlo, u něhož by žalobce o dokončení polopřevodu žádal. Byť žalovaný konstatoval svůj názor ohledně lhůty k doplnění žádostí, nebyla délka lhůty důvodem pro vyslovení nezákonnosti, neboť její stanovení je v moci správního orgánu prvního stupně.

2. Žalobce namítá nepřiměřenost stanovené lhůty a správním orgánem předem daný zákaz jejího prodloužení. S toutéž námitkou se vypořádal žalovaný v odůvodnění žalovaných rozhodnutí a na svém stanovisku nemá, co by změnil. Je v pravomoci správního orgánu ve smyslu ustanovení § 45 odst. 2 stanovit přiměřenou lhůtu k odstranění nedostatků žádosti. V daném případě správní orgán stanovil lhůtu v délce pěti dnů ode dne doručení výzvy k doplnění, přičemž se opíral o ustanovení § 8 odst. 4 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve kterém jsou uvedeny povinné přílohy k provedení změny vlastníka vozidla. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobce, že výzva byla nesrozumitelná, když druhostranně výzva obsahuje výčet povinných náležitostí k žádosti dle shora uvedeného ustanovení zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Žalovaný rovněž odmítá, že by byl v rámci odvolání žádán o přerušení řízení o žádosti na dobu 60 dnů k doplnění žádosti. Jak z odvolání vyplývá, žalobce žádal o zrušení odvoláním napadených usnesení o zastavení řízení o žádosti. V další větě pak žádal správní orgán, aby vyhověl jeho návrhu a podle ustanovení § 64 odst. 2 a odst. 4, zřejmě správního řádu, přerušil řízení na dobu 60 dnů, kdy v této době by zajistil odstranění nedostatků žádosti. Žalobce pak v další větě svého odvolání zpochybnil právo správního orgánu prvního stupně uplatnit ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu, část věty za středníkem. Žalovaný je tedy toho názoru, že se žalobce domáhal prodloužení lhůty u správního orgánu prvního stupně.

3. Žalobce namítá nedostatečnou součinnost správních orgánů s žalobcem, tedy porušení principu dobré správy. Žalobce se domáhá toho, že mu ke každé jím podané žádosti měl správní orgán prvního stupně, v souladu s dopisem Ministerstva dopravy ČR, vydat doklad o zahájení řízení. K této námitce se žalovaný vyjádřil již v odůvodnění žalovaných rozhodnutí, když odkázal žalobce k ustanovení § 44 odst. 1 správního řádu, dle něhož je řízení o žádosti zahájeno dnem podání žádosti. Žalobcem požadovaný doklad ani nebylo možné v duchu informativního dopisu Ministerstva dopravy ČR vydat, když správnímu orgánu prvního stupně nebylo známo vozidlo, jehož se žádosti o dokončení polopřevodu týkaly. Ostatně sám žalobce obsah předmětného dopisu zpochybnil tím, když si dne 14. 7. 2015 podal stížnost na postup ředitele příslušného odboru Ministerstva dopravy ČR.

4. Žalobce namítá nerespektování závazných instrukcí vydaných ústředním orgánem státní správy a vztahujících se k předmětu řízení, přičemž se odkazuje na dopis Ministerstva dopravy ČR ze dne 29. 6. 2015, čj. 22/2015-150-STK3/5. Žalovaný k námitce uvádí, že se jedná o informace určené pro stanice technických kontrol a pro obce s rozšířenou působností, jak pokračovat po 1. 7. 2015 u vozidel v tzv. polopřevodu, tedy po ukončení přechodového období. Jak z textu vyplývá, je primárním předpokladem pro doporučený postup identifikované vozidlo, což nebyl případ dvou set žádostí podaných žalobcem.

5. Žalobce namítá neurčitost a nesrozumitelnost výzvy učiněné správním orgánem prvního stupně, kdy není zřejmé, ke které žádosti výzva vydaná dne 2. 7. 2015 pod čj. 56514/2015/OD/ZUBE směřuje. S touto námitkou se žalovaný vypořádal v odůvodnění žalovaných rozhodnutí. Jak ze spisové dokumentace vyplývá, všechny podané žádosti byly žalobcem označeny pořadovým číslem 1 až 200. Na podatelně správního orgánu prvního stupně bylo každé žádosti přiděleno číslo jednací a toto je zapsáno v razítku došlé pošty. Výzvou vydanou dne 2. 7. 2015 pod čj. 56514/2015/OD/ZUBE vyzval správní orgán prvního stupně žalobce k doplnění žádostí č. 1 až 200 a následuje seznam dvou set přidělených čísel jednací. Vzhledem k tomu, že ani jednu z celkového počtu podaných žádostí nebylo možné blíže specifikovat jiným způsobem, například registrační značkou vozidla, k němuž by se žádost vztahovala, je žalovaný toho názoru, že výzva byla dostatečně identifikována, k jakému předmětu řízení se vztahuje.

6. Žalobce vytýká žalovanému nedostatečné odůvodnění žalovaných rozhodnutí, zejména postrádá hlubší úvahu, jak se žalovaný vypořádal s námitkami v odvoláních. Žalovaný se s touto námitkou neztotožnil a je toho názoru, že se námitkami obsaženými v odvoláních zabýval a na tyto reagoval. Žalobcem opakované tvrzení, že mu nebyl správním orgánem prvního stupně vydán doklad potřebný k přistavení vozidla k provedení evidenční technické kontroly stanicí technické kontroly, žalovaný opakovaně odmítá. Jak opakovaně žalovaný uvedl, žalobce podal dvě stě anonymních žádostí o dokončení polopřevodu vozidla, přičemž ani u jedné z podaných žádostí nebylo toto vozidlo jakýmkoliv způsobem identifikováno.

[IV] Repliky

V replikách žalobce uvedl, že sám žalovaný navrhl v předkládacích zprávách k přezkumnému řízení zrušit napadená rozhodnutí přezkumným orgánem, když v přezkumném řízení byla zrušena toliko tři rozhodnutí žalovaného, když v jiných přezkumných řízeních byl nedůvodně zvolen jiný postup a rozhodnutí nebyla zrušena. Žalobce má tak za to, že není opět dodržena zásada legitimního očekávání. Žalovaný v mnoha obdobných řízeních při rozhodování dospěl k jinému závěru, když žalobce má k dispozici více než 100 rozhodnutí žalovaného. Postup žalovaného při rozhodování v daných věcech byl tak nepředvídatelný a v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Názoru žalovaného v tom směru, že správní orgán při stanovení lhůty v délce 5 dnů vycházel z ust. § 8 odst. 4 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, nelze v daných případech přisvědčit. V daných věcech byla žalobci uložena povinnost objektivně nesplnitelná, a to nejen z časových důvodů, ale i pro objektivní důvody na straně správního orgánu I. stupně. Žalobce poukazuje na to, že výzva ke splnění nemožného neměla při přezkumu odvolacím správním orgánem obstát. Nemožnost splnění výzvy spočívá i v tom,

že správní orgán I. stupně žalobci nevystavil žádný doklad specifikovaný ve stanovisku Ministerstva dopravy ČR čj. 22/2015-150STK3/5, tak aby mohl žalobce vozidlo přistavit k technické evidenční kontrole, správní orgán nesdělil žalobci možnosti k úhradě správního poplatku a další náležitosti potřebné k dokončení převodu vozidla (např. oznámení o ztrátě dokladu, prohlášení osoby v polopřevodu, apod.). Žalovaný tak fakticky nemohl získat evidenční kontrolu z STK. Výzva navíc byla v mnoha ohledech neurčitá. Žalobce rovněž odmítá argumentaci žalovaného v tom směru, že nenavrhoval žalovanému procesní postup vedoucí k přerušení řízení před žalovaným jako odvolacím správním orgánem. Jak plyne z textu podaného odvolání žalobce, odvolacím návrhem žádal kasaci napadeného rozhodnutí společně s návrhem na přerušení řízení, když usnesení o přerušení řízení mohl vydat sám žalovaný, *in eventum* uložit správnímu orgánu I. stupně povinnost přerušit řízení, jak to ostatně žalovaný učinil v jiných obdobných věcech. Námitce žalovaného, že mu nebyla známa vozidla, jichž se žádosti o dokončení polopřevodu týkaly, nelze přisvědčit, když právě institut přerušení řízení má sloužit k tomu, aby byly případné nejasnosti v žádostech odstraněny a správní orgán napomohl, v rámci principu vstřícnosti, nedostatky žádostí žadateli odstranit. Podání žalob je jedinou možností žalobce, jak současnou situaci řešit. Vzhledem k ukončení přechodného období (1. 1. 2015 - 30. 6. 2015), kdy bylo možné požádat o dokončení tzv. polopřevodu vozidla, již není možné podat nové žádosti.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Ve věcech dokončení převodu vozidel podal žalobce zdejšímu soudu proti rozhodnutím výše uvedeného žalovaného větší počet obsahově obdobných žalob. Část z nich byla spojena ke společnému projednání pod sp. zn. 30A 181/2015, část pod sp. zn. 30A 180/2015, část pod sp. zn. 30A 182/2015, část pod sp. zn. 57A 150/2015 a část pod sp. zn. 57A 152/2015. Senát 57A Krajského soudu v Plzni rozhodoval o žalobách, které jemu napadly, dříve, a to rozsudkem ze dne 6. 9. 2016, sp. zn. 57A 152/2015, a rozsudkem ze dne 20. 9. 2016, sp. zn. 57A 150/2015. Senát 30A zdejšího soudu o žalobách, které jemu napadly, rozhodoval později, a to dne 21. 12. 2016. Při svém rozhodování o předmětných žalobách nemá senát 30A důvod odchýlit se od právních závěrů, ke kterým v obdobných věcech dospěl senát 57A v rozsudcích ze dne 6. 9. 2016 a 20. 9. 2016.

Soud neshledal žaloby spojené pod sp. zn. 30A 182/2015 důvodnými.

Podmínky provozu vozidel na pozemních komunikacích jsou upraveny zákonem č. 56/2001 Sb. Tento zákon byl změněn mj. zákonem č. 239/2013 Sb., který – až na výjimky – nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2015 (čl. VI.). Podle čl. II. [Přechodná ustanovení] bodu 2 zákona č. 239/2013 Sb. do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona může vlastník silničního vozidla podat žádost o svůj zápis do registru silničních vozidel pro vozidlo, u kterého není zapsán jeho vlastník. K žádosti přiloží doklady podle § 8 odst. 4 písmeno a) zákona č. 56/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a platné osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly. Po podání žádosti postupuje obecní úřad obce s rozšířenou působností podle § 10 zákona č. 56/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

Z čl. II. bodu 2 věty první zákona č. 239/2013 Sb. vyplývá, že vlastníku silničního vozidla se v době od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2015 přiznává oprávnění podat žádost o svůj zápis do registru silničních vozidel pro vozidlo, u kterého není zapsán jeho vlastník.

Na tomto místě je nezbytné uvést, že žalobce po celou dobu jednotlivých správních řízení ani řízení soudního neuvedl ani nedoložil, jakého konkrétního vozidla (konkrétních vozidel) byl nejpozději ke dni 30. 6. 2015 vlastníkem. Neuvedl-li a nedoložil-li žalobce, jakého konkrétního vozidla (konkrétních vozidel) byl ke dni 30. 6. 2015 vlastníkem, nelze dospět k závěru, že by napadenými rozhodnutími mohl být jakkoli zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Na právu vyplývajícím z čl. II bodu 2 a čl. VI zákona č. 239/2013 Sb. totiž může být zkrácen pouze a jen „vlastník silničního vozidla, který ve vztahu k tomuto vozidlu nebyl nejpozději ke dni 30. 6. 2015 jako vlastník zapsán do registru silničních vozidel“.

Již z tohoto důvodu nemohl být žalobce v řízení o žalobách proti napadeným rozhodnutím úspěšný, neboť zkrácení na veřejném subjektivním právu je podmínkou úspěšnosti žaloby. Na základě ustanovení § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob. Nebylo-li na základě tvrzení žalobce možné dospět k závěru, že mu předmětné veřejné subjektivní právo náleželo, nebylo možné dospět k závěru, že byl na tomto veřejném subjektivním právu zkrácen.

Krajskému soudu je z obsahu spisu a z úřední činnosti (z věcí projednávaných a rozhodovaných senátem 57A pod sp. zn. 57A 152/2015 a sp. zn. 57A 150/2015) znám obsah článku na webových stránkách www.idnes.cz s názvem „Česká hlava vymyslela fintu, jak dokončit polopřevod“ ze dne 10. 7. 2015 (dostupné na: http://auto.idnes.cz/poloprevod-vozu-0kc/auto_ojetiny.aspx?c=A150710_125944_auto_ojetiny_fdv) a obsah webových stránek nazvaných jako „Dokončení polopřevodů i po 1. 7. 2015“ dostupných na www.hundert.cz.

V zmíněném článku na portálu www.idnes.cz bylo krom jiného uvedeno: „Inzerát, který koluje po internetu, nabízí doregistrování vozu. Postup je trochu krkolomný, ale člověk, který inzerát podal, se dušuje, že takto už dopřevodil několik vozů. Recept byl jednoduchý: V posledních červnových dnech, kdy byl na pracovištích registru kvůli polopřevodům nával, podal dotýčný na podatelnu několik set „bianko“ žádostí o zaregistrování vozidla. V žádostech nejsou uvedeny údaje o vozidle. Tím získal čas, správní orgán ho tedy musí vyzvat k doplnění žádosti. Očekává, že tak získal dva až tři měsíce času. Záleží, jak dlouho se podnikavci podaří zdržovat úřední postup. To znamená, že kdo chce „zachránit“ autu v polopřevodu doklady, musí auto nejprve odhlásit na něj a dotýčný pak auto obratem přehlásí na nového majitele.“. Dále bylo uvedeno: „O případu ministerstvo dopravy ví, tato žádost byla podána v Sokolově,“ uvádí pro iDNES.cz Tomáš Neřold, tiskový mluvčí ministerstva.“.

Na webových stránkách www.hundert.cz pak byl uveden hypertextový odkaz na shora citovaný článek a dále krom jiného uvedeno: „MYSLEL JSEM ZA VÁS TEN, KDO SE O TO NEPOSTARAL DO 30. 6. 2015, MŮŽE SE NA MNE OBRÁTIT. Na Městském úřadu v Sokolově jsem podal omezený počet žádostí o zaregistrování vozidla. Mohu Váš polopřevod

ještě v současné době dokončit. Jak to funguje? Vše probíhá tak, že dne 30. 6. 2015 jsem na Městském úřadu v Sokolově podal omezený počet žádostí o zaregistrování vozidla - dokončení polopřevodu. V žádostech mimo jiné nejsou uvedeny údaje o vozidle a správní orgán mne tedy musí vyzvat k doplnění žádosti. Vozidlo se tedy musí nejprve dohlásit na mne. Od 1. 7. 2015 do 23. 7. 2015 bylo tímto způsobem vyřízeno několik desítek nedokončených polopřevodů a vozidla již dnes opět jezdí. Dne 23. 7. 2015 správní orgán vydal ve většině podaných žádostí usnesení o zastavení řízení. V současné chvíli je tedy řízení ve stavu, kdy bylo usnesením správního orgánu zastaveno. Vzhledem k tomu, že od samého začátku správní orgán udělal zásadní chyby v řízení, bude nejpozději dne 21. 8. 2015 (tj. 15. den od doručení usnesení) podáno proti tomuto usnesení odvolání. Protože celé řízení vedené správním orgánem trpí zásadními vadami, nezbude odvolacímu orgánu, kterým je Krajský úřad Karlovarského kraje, usnesení o zastavení řízení zrušit a věc vrátit k novému projednání v souladu se správním řádem. Základem odvolání je porušení správního řádu správním orgánem § 47 odst. 1), kdy o zahájení řízení je správní orgán povinen uvědomit bez zbytečného odkladu všechny jemu známé účastníky (tedy i mne jako žadatele). V odvolání budu zároveň navrhopvat, aby po zahájení nového projednání správní orgán řízení přerušil na dobu 60 dnů (je otázkou, jak přihlédne k tomuto návrhu, ale dle spr. řádu § 64 odst. 2 a odst. 4 tak učinit má). (2) V řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele; jestliže je žadatelů více, může tak učinit jen za podmínky, že s přerušením souhlasí všichni. (4) Řízení lze přerušit na dobu nezbytně nutnou. Při postupu podle odstavců 2 a 3 správní orgán při určení doby přerušení přihlíží k návrhu účastníka. V průběhu dalšího řízení však pro mne doba přerušení není závazná pro předčasné vyřízení žádosti. Ta se pak bude odvíjet od individuálního případu dle toho, jak máme zpracované podklady pro vyřízení žádosti. Pokud budeme mít vše, platí pro nás ustanovení § 65 odst. (2) Správní orgán pokračuje v řízení, jakmile odpadne překážka, pro niž bylo řízení přerušeno, nebo uplyne lhůta určená správním orgánem podle § 64 odst. 2 nebo 3. Bylo-li řízení přerušeno podle § 64 odst. 2 nebo 3, může v řízení správní orgán pokračovat též na požádání účastníka, který požádal o jeho přerušení. O tom, že v řízení pokračuje, vyrozumí správní orgán účastníky a provede o tom záznam do spisu. Omlouvám se, že jsem výše uvedené nemohl dříve zveřejnit, ale šlo o taktický důvod, kdy našim soupeřem je správní orgán. Mé stránky jsou veřejně přístupné komukoliv, a pokud by o svých chybách správní orgán věděl, bylo by dnes již řízení zastaveno v souladu se zákonem. Já jsem však pochybení úředníků předpokládal a věc se vyvíjí přesně podle mého plánu. Bohudík dychtivost zaškodit nám, je v tomto případě pro nás plus.“. V tomto článku v části označené slovy „Průběh řízení – dokumenty“ byly hypertextové odkazy na úplný text těchto listin: 1) potvrzení o převzetí písemnosti ze dne 30. 6. 2015 opatřené razítkem podatelny Městského úřadu Sokolov, 2) výzvu Městského úřadu Sokolov ze dne 2. 7. 2015 adresovanou žalobci, 3) vyjádření žalobce k výzvě ze dne 20. 7. 2015, 4) prvoinstanční rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 23. 7. 2015 týkajícího se žádosti č. 91, 5) rozhodnutí žalovaného o odvolání směřujícího proti prvoinstančnímu rozhodnutí týkajícího se žádosti č. 162 ze dne 7. 10. 2015, 6) odvolání žalobce ze dne 14. 9. 2015 a 6) protokol žalovaného o ústním podání žalobce ze dne 23. 10. 2015. V článku v části označené slovy „Stav řízení“ bylo uvedeno: „V současné době je u všech nevyřízených podaných žádostí podáno odvolání ke Krajskému úřadu Karlovarského kraje. V průběhu řízení bylo podáno několik stížností na průtahy řízení a procesní chyby správního orgánu. Stížnost ve věci předložení nesprávného soupisu součástí spisů byla shledána důvodnou dne 17. 9. 2015. O stížnosti týkající se průtahů řízení zatím nebylo rozhodnuto. Odvolání byla odeslána

Městským úřadem v Sokolově takto: žádost č. 92-200 - odvolání odesláno 10. 9. 2015, žádost č. 65-90 - odvolání odesláno 14. 9. 2015, žádost č. 91 - odvolání odesláno 16. 9. 2015, žádost č. 48-64 - odvolání odesláno 16. 9. 2015, žádost č. 21-47 - odvolání odesláno 21. 9. 2015. Věc vyřízení žádosti v současné době závisí na době, kdy odvolací orgán rozhodne o stížnosti proti usnesení o zastavení řízení. Je naší snahou dělat vše tak, aby bylo vše vyřízeno ke spokojenosti nás všech...“. Součástí článku byl taktéž hypertextový odkaz na plný text objednávky, plné moci a souhlasu a na jeho závěr byly uvedeny kontakty na tři osoby včetně žalobce.

Vzhledem k tomu, že výše uvedený článek a webové stránky se týkaly podání u Městského úřadu v Sokolově, na webových stránkách www.hundert.cz byl umístěn hypertextový odkaz na první citovaný článek a dále zde byl popsán skutečný postup žalobce v neveřejných správních řízeních zahájených jeho podáními, byly zde hypertextovým odkazem umístěny kopie originálů listin týkajících se žalobce, umístěn kontakt na žalobce, a z rozsudku zdejšího soudu ze dne 6. 9. 2016, čj. 57A 152/2015-284, je patrné, že zástupce žalobce při jednání v oné věci krom jiného uvedl, že „v podstatě zprostředkoval dokončení polopřevodu za majitele vozidel, kteří by si s dokončením polopřevodu nevěděli rady a jejich vozidla by v registru zanikla a museli by hradit značné pokuty“, neměl soud žádné pochybnosti o autenticitě a věrohodnosti v člancích uvedených skutečností.

Obsah shora uvedených článků dokládá, že žalobce nebyl ve vztahu k předmětným správním řízením ke dni 30. 6. 2016 vlastníkem žádného konkrétního silničního vozidla. Právo vyplývající z výše citovaných ustanovení zákona č. 239/2013 Sb. mu tudíž nenáleželo. Postupem správních orgánů tak na tomto právu nemohl být zkrácen a tudíž nemohl být ani úspěšný se svými žalobami v řízení soudním.

Nad rámec shora uvedeného je potřebné uvést, že napadenými rozhodnutími došlo k zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení prvoinstančních rozhodnutí, jimiž došlo k zastavení správního řízení odkazem na ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Sporným tedy bylo, zda zde byly či nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení stanovené v ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Podle § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).

Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.

První otázkou, kterou je nezbytné vyřešit, je, zda žádost žalobce „*trpěla podstatnými vadami, které bránily pokračování v řízení*“ či nikoli. Na tuto otázku je nezbytné odpovědět kladně.

Žalobce ve svých žádostech ze dne 30. 6. 2015 lišících se pouze pořadovým číslem, krom označení sebe a správního orgánu pouze uvedl: „*Věc: Dokončení převodu vozidla Žádám o dokončení převodu vozidla Na Měú-Sokolov, jsem se dostavil opakovaně osobně, avšak tento úřad nebyl schopen kapacitně vyřizovat žádosti, kdy jsem byl odbaven pouze ve dvou případech podané žádosti*“.

Podle § 37 odst. 2 věty první správního řádu z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Podle § 45 odst. 1 věty první téhož zákona žádost musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá.

Podle § 8 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „*zákon č. 56/2001 Sb.*“) žádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla obsahuje vedle obecných náležitostí podání údaje o novém vlastníkovi a provozovateli silničního vozidla podle § 4 odst. 2 písm. a); je-li provozovatel totožný s novým vlastníkem silničního vozidla, údaje o provozovateli se v žádosti neuvádí. Žádost podle odstavce 1 písm. a) podaná v listinné podobě musí být opatřena úředně ověřenými podpisy žadatelů; to neplatí, pokud obecní úřad obce s rozšířenou působností při podání žádosti ověří totožnost žadatele nebo je žadatel zastoupen na základě plné moci.

Na základě § 8 odst. 4 písm. a) téhož zákona se k žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla přiloží v případě převodu vlastnického práva 1. technický průkaz a osvědčení o registraci silničního vozidla, 2. protokol o evidenční kontrole silničního vozidla, který není starší než 14 dní, a 3. zelená karta vydaná podle zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, není-li silniční vozidlo vyřazené z provozu.

Podle § 40 odst. 4 vyhlášky č. 343/2014 Sb., o registraci vozidel, tiskopisy přihlášky k registraci vozidla do registru silničních vozidel, žádosti o zápis změn údajů v registru silničních vozidel, žádosti o výdej dat z registru silničních vozidel, potvrzení pro zvláštní registrační značku, záznamů jízd pro zvláštní registrační značku a knihy vydání zvláštní registrační značky vyrobené přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky podle dosavadní právní úpravy lze používat do vyčerpání jejich zásob, po jejich doplnění o nově stanovené údaje podle zákona, nejdéle však do 30. června 2016.

Vzor Žádosti o zápis silničního vozidla do registru silničních vozidel je stanoven v příloze č. 2 vyhlášky č. 343/2014 Sb. V žádosti je nutno vyplnit údaje o vlastníku silničního vozidla, resp. provozovateli silničního vozidla, a technický popis silničního vozidla (identifikační číslo VIN, kategorii, druh, značku, typ, obchodní označení, barva vozidla, číslo technického průkazu a číslo schválení technické způsobilosti).

Z citovaných ustanovení právních předpisů je zřejmé, že „*podstatnými náležitostmi žádosti, pro jejichž absenci nelze objektivně pokračovat v řízení*“ je označení žadatele, resp. vlastníka silničního vozidla, a přesné označení silničního vozidla. Je tomu tak proto, že bez uvedení těchto základních údajů nelze dospět ani k závěru, zda se jedná o žádost ve smyslu čl. II bodu 2 přechodných ustanovení zákona č. 239/2013 Sb. Při absenci byť jednoho z těchto údajů žádost trpí základními vadami, neboť z ní není patrné, co žadatel žádá

nebo čeho se domáhá. Tedy vlastníkem jakého konkrétního silničního vozidla je žadatel a pro jaké konkrétní silniční vozidlo má být žadatel jako vlastník zapsán do registru silničních vozidel. Bez uvedení těchto údajů není vůbec možné uvažovat o vedení a věcném ukončení správního řízení, neboť pro neuvedení předmětu řízení není vůbec zřejmé, o čem má být správní řízení vedeno. Jak vyplývá z obsahu žádostí podaných žalobcem, žalobce v nich neoznačil silniční vozidlo, o jehož zápis je žádáno. Bez uvedení těchto údajů nebylo možné dospět ani k závěru, zda je žalobce v každém konkrétním případě oprávněným žadatelem, tj. *„vlastníkem silničního vozidla, který ve vztahu k tomuto vozidlu nebyl nejpozději ke dni 30. 6. 2015 jako vlastník zapsán do registru silničních vozidel“*.

Žádosti žalobce tak ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu *„trpěly podstatnými vadami, které bránily pokračování v řízení“*.

Druhou otázkou, kterou je nezbytné vyřešit, je, zda byl žalobce k odstranění této podstatné vady vyzván. I na tuto otázku je nezbytné odpovědět kladně.

Žalobce podal dne 30. 6. 2015 celkem 200 zcela shodně formulovaných žádostí, které si lišily pouze svým číslem od 1 do 200. Jak vyplývá z obsahu výzvy správního orgánu I. stupně ze dne 2. 7. 2015, byl žalobce vyzván k *„doplnění žádostí číslo 1-200“*, a to krom jiného o *„příhlášku k registraci vozidla do registru silničních vozidel“* a *„technický průkaz a osvědčení o registraci silničního vozidla“*.

Pokud by žalobce tyto listiny správnímu orgánu I. stupně předložil, zcela jednoznačně by podstatnou vadu žádostí odstranil, neboť by byla přesně specifikována vozidla, o kterých mají být vedena správní řízení. Žalobce byl tedy vyzván k označení konkrétních silničních vozidel. Výzva správního orgánu I. stupně byla jasná a srozumitelná. Žalobce nemohl být objektivně na pochybách, kterých jeho žádostí se výzva týká. Týkala se všech jeho podaných žádostí pod pořadovými čísly 1-200, které sám žalobce na jednotlivé žádosti uvedl. Stejně tak žalobce nemohl být objektivně na pochybách, k čemu byl vyzván. Tedy k předložení *„příhlášky k registraci vozidla do registru silničních vozidel“* a *„technického průkazu a osvědčení o registraci silničního vozidla“*, tj. listin, jimiž mohlo dojít k odstranění podstatné vady žádosti.

Třetí otázkou, kterou je nezbytné vyřešit, je, zda byla žalobci k odstranění této podstatné vady poskytnuta k tomu přiměřená lhůta. I na tuto otázku je nezbytné odpovědět kladně.

Správní orgán I. stupně ve výzvě ze dne 2. 7. 2015 stanovil žalobci k jejímu splnění *„lhůtu 5 dnů ode dne převzetí této výzvy“*.

K tomu, aby žalobce označil silniční vozidlo, jehož se jeho žádost týkala, resp. aby vyplnil formulář *„příhlášky k registraci vozidla do registru silničních vozidel“* a předložil *„technický průkaz a osvědčení o registraci silničního vozidla“*, byla tato lhůta zcela dostačující. A to i v případě podání celkem 200 žádostí. Veškeré údaje k tomu potřebné jsou uvedené v technickém průkazu, a pokud by byl žalobce skutečně vlastníkem 200 silničních vozidel, nic mu nebránilo, aby ve lhůtě 5 dnů vyplnil 200 jednoduchých formulářů přihlášky

k registraci vozidla do registru silničních vozidel a připojil k nim technické průkazy uvedených vozidel.

Je proto nutné konstatovat, že ve lhůtě 5 dnů stanovené správním orgánem I. stupně žalobci k odstranění vad žádosti bylo možné ve výzvě zcela konkrétně formulovanou vadu žádosti odstranit. Soud proto činí závěr, že lhůta 5 dnů stanovená žalobci k odstranění vad žádostí byla lhůtou přiměřenou. Žalobce měl navíc možnost podstatné vady jednotlivých žádostí, které bránily v pokračování řízení o jednotlivých žádostech, odstranit až do dne vydání jednotlivých prvostupňových rozhodnutí, tj. do 23. 7. 2015.

Nad rámec uvedeného je potřebné uvést, že žalobce bezdůvodně odmítl odstranění vad žádosti provést a namísto toho zvolil ve správním řízení obstrukční postup, a to zcela úmyslný obstrukční postup. Úmysl žalobce nevyhovět výzvě prvostupňového správního orgánu je zřejmý již z jeho odpovědi na výzvu ze dne 20. 7. 2015. Ač žalobci muselo být objektivně zřejmé, kterých jeho žádostí se výzva týká, tj. žádostí č. 1-200, když žalobce žádné jiné nepodal, ve své odpovědi uvedl, že z důvodu, že se mu „*bohužel nepodařilo identifikovat dle uvedeného č.j. žádné zahájené řízení ... z toho důvodu považuje výzvu za bezpředmětnou*“. Žalobce v odpovědi na výzvu neuvedl žádnou skutečnost, která by mu měla bránit v předložení „*příhlášky k registraci vozidla do registru silničních vozidel*“ a „*technického průkazu a osvědčení o registraci silničního vozidla*“ ve stanovené lhůtě.

Čtvrtou otázkou, kterou je nezbytné vyřešit, je, zda byl žalobce poučen o následcích neodstranění vad žádostí, resp. nedostatků žádostí, ve stanovené lhůtě. I na tuto otázku je nezbytné odpovědět kladně.

Správní orgán I. stupně ve výzvě ze dne 2. 7. 2015 uvedl: „*Nebudou-li nedostatky žádostí odstraněny ve stanovené lhůtě, budou řízení o žádostech dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád zastavena*“. Žalobce tak byl poučen o následcích neodstranění nedostatků ve stanovené lhůtě.

Vzhledem k tomu, že žalobce v určené lhůtě, která byla přiměřená, neodstranil k jasné a srozumitelné výzvě správního orgánu podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení, ačkoli byl poučen o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě, byly splněny všechny podmínky pro zastavení jednotlivých řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Prvostupňová rozhodnutí a žalobou napadená rozhodnutí žalovaného tak není možné považovat za nezákonná.

Rovněž zbývající námitky žalobce nejsou důvodné, a to již z důvodů shora uvedených a dále pak na základě následující úvahy.

Tvrdí-li žalobce, že „*krátkost stanovené lhůty*“ byla dána „*i s ohledem na navazující povinnost přistavit vozidlo k evidenční kontrole*“, je nezbytné uvést, že žalobce byl správním orgánem I. stupně vyzván k předložení 1) příhlášky k registraci vozidla do registru silničních vozidel, 2) protokolu o evidenční kontrole silničního vozidla, který není starší než 14 dní, 3) správního poplatku dle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, 4) zelené karty vydané podle zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla a 5) technického průkazu a

osvědčení o registraci vozidla. Žalobce ve stanovené lhůtě nepředložil žádnou z těchto listin, ač v předložení listin ad 1) a ad 5) mu nic nebránilo. A právě nepředložení těchto listin skýtá oporu pro zákonnost postupu správních orgánů. Teprve pokud by žalobce tyto listiny předložil a bylo by zřejmé, jakého konkrétního silničního vozidla, jehož vlastníkem byl žalobce nejpozději ke dni 30. 6. 2015, se konkrétní žádost týká, by bylo možné posuzovat „*krátkost stanovené lhůty*“ ve vztahu k eventuálním dalším chybějícím náležitostem konkrétní žádosti. Vzhledem k tomu, že žalobce konkrétní silniční vozidlo v žádné z nyní posuzovaných žádostí neoznačil, nebylo možné posoudit, zda v případě konkrétního silničního vozidla je ze zcela konkrétního důvodu nemožné přistavit jej k evidenční kontrole ve stanovené lhůtě. V tomto smyslu jsou nedůvodné i veškeré námitky žalobce týkající se obsahu „*Instrukce Ministerstva dopravy ČR č. 6/2015 ze dne 3. 7. 2015*“. Tedy zda ke splnění tohoto požadavku, který byl jedním z mnoha, není nutné stanovenou lhůtu považovat za lhůtu „*krátkou*“. Pokud žalobce žádné takové konkrétní skutečnosti neuvedl, nemůže se úspěšně dovolávat toho, že tyto skutečnosti nebyly zohledněny.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Nejedná-li se tedy o „*skutkově shodné nebo podobné případy*“ nelze dospět k závěru, že by ze strany správních orgánů mohlo dojít k porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

Skutkové okolnosti v tomto soudním řízení posuzovaných případů byly takové, že žalobce po celou dobu jednotlivých správních řízení ani v řízení soudním neuvedl a nedoložil, jakého konkrétního silničního vozidla, jehož byl žalobce vlastníkem nejpozději ke dni 30. 6. 2015, se ta která žádost týkala. Právě tyto skutkové odlišnosti odlišovaly případy nyní soudem posuzované od jiných případů žalobcem uváděných, byť se i v těchto případech většinou jednalo o žalobcem zahájená správní řízení. Z tohoto důvodu se žalobce nemohl dovolávat stejného postupu i v souzených případech odkazem na § 2 odst. 4 správního řádu.

Pokud jde o rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2015, čj. 3000/DS/15-5, bylo v něm při konstataci průběhu správního řízení krom jiného uvedeno: „*Dne 16. 9. 2015 bylo odvolacímu správnímu orgánu postoupeno doplnění předmětné spisové dokumentace, jehož součástí je sdělení zmocněnkyně H.P. o odmítnutí přijetí doplnění žádosti na podatelně Městského úřadu Sokolov a žádost o sdělení údajů pro bezhotovostní úhradu správního poplatku, přihláška k registraci vozidla do registru silničních vozidel, ev.č. technického průkazu UE 498507, zelená karta k vozidlu r.z. ... osvědčení o registraci vozidla část I ev.č. UAJ 299215, souhlas s převodem vozidla, osvědčení o registraci vozidla část II ev.č. UE 498507*“. Na rozdíl od nyní soudem posuzovaných případů tak bylo známo, jakého konkrétního silničního vozidla se žádost týká.

Pokud jde o žalobcem namítané usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 24. 7. 2015, čj. 55347/2015/OD/JATR, jímž bylo „*přerušeno řízení zahájené dne 29. 6. 2015 ve věci dokončení převodu vozidla VW GOLF RZ: ...*“, jde o případ, kdy na rozdíl od nyní soudem posuzovaných případů bylo známo, jakého konkrétního silničního vozidla se žádost týká.

Pokud jde o žalobcem tvrzená vyhovující rozhodnutí Ministerstva dopravy vydaná ve zkráceném přezkumném řízení, je nezbytné uvést, že v žalobcem odkazovaném rozhodnutí ze dne 29. 1. 2016, čj. 35/2016-150-ORG2/3, bylo konstatováno, že „*ještě před vydáním rozhodnutí o odvolání podal dne 13. 10. 2015 zmocněnec odvolatele u prvoinstančního správního orgánu doplnění žádosti č. 146 o přihlášku k registraci vozidla, o souhlas pana R.B. s tím, aby vozidlo tov. zn. Volkswagen Passat Variant, reg. zn. ..., kopii technického průkazu vozidla...*“. Na rozdíl od nyní soudem posuzovaných případů tak bylo známo, jakého konkrétního silničního vozidla se žádost týká.

Již ze samotného tvrzení žalobce, že předkládá také rozhodnutí čj. 3029/DS/15-5, čj. 3028/DS/15-5 a čj. 3019/DS/15-5, když v tomto případě žalobce doplnil žádosti ve stejný den, tj. 9. 10. 2015, společně s žádostmi ve věcech, v nichž rozhodoval žalovaný pod čj. 2861/DS/15, 2862/DS/15, 2863/DS/15, 2864/DS/15, 2866/DS/15, 2867/DS/15, je nezbytné uvést, že v nyní souzených případech k doplnění žádostí nedošlo a nebylo známo, jakého konkrétního silničního vozidla se žádost týká.

Pokud jde o další žalobcem předložená rozhodnutí žalovaného, která připojil k replice a podání ze dne 21. 8. 2016, je nezbytné uvést, že i v těchto případech došlo k doplnění požadovaných dokladů v průběhu správního řízení, obdobně, jak se stalo v případě rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2015, čj. 3000/DS/15-5. Tudiž se na rozdíl od nyní souzených případů po skutkové stránce jednalo o případy odlišné.

Nad rámec uvedeného je nezbytné uvést, že podle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.

Z citovaného ustanovení správního řádu vyplývá, kdy nejpozději byl žalobce eventuálně oprávněn podstatnou vadu žádosti odstranit. Pokud by k odstranění této vady došlo teprve po vydání prvostupňových rozhodnutí a ne nejpozději spolu s odvoláním, když žalobci objektivně nic nebránilo v tom, aby „*přihlášku k registraci vozidla do registru silničních vozidel*“ a „*technický průkaz a osvědčení o registraci silničního vozidla*“ předložil již ve lhůtě stanovené správním orgánem I. stupně, byl by postup žalovaného, pokud by přihlédl k později uplatněným skutečnostem, v rozporu s § 82 odst. 4 správního řádu. Nezákonný postup správního orgánu, byť v jeho prospěch, nemůže založit oprávněné očekávání účastníka správního řízení.

Pokud správní orgán I. stupně ve výzvě ze dne 2. 7. 2015 uvedl, že „*určená lhůta je konečná a nebude dále prodlužována, jelikož zákonem daná lhůta pro dokončení registrace vozidla byla dostatečná od 1. 1. do 30. 6. 2015*“, nemá tato skutečnost žádný vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, neboť jak již bylo uvedeno, žalobci nic nebránilo, aby podstatnou vadu každé konkrétní žádosti odstranil ve výzvou stanovené lhůtě.

Nedůvodnými jsou také námitky žalobce, že potvrzení přijetí podání a výzva správního orgánu I. stupně ze dne 2. 7. 2015 „*nesplňují podmínky dokladu uvedeného*

v Instrukci Ministerstva dopravy ČR č. 6/2015 ze dne 3. 7. 2015, když nejsou zřejmá jednotlivá vozidla, ke kterým se každá jednotlivá žádost vztahuje“. Neuvedl-li žalobce, jakých konkrétních silničních vozidel se jeho jednotlivé žádosti týkají, nemohl správní orgán I. stupně v potvrzení o přijetí podání ani ve výzvě tato vozidla jakkoli specifikovat.

Jak již bylo uvedeno, žalobci muselo být objektivně zřejmé, k jakým jeho žádostem se výzva správního orgánu I. stupně ze dne 2. 7. 2015 vztahovala. Žalovaný k obdobné odvolací námitce uvedl: „*I tuto námitku posoudil odvolací správní orgán jako nedůvodnou, když žádosti č. ..., bylo přiděleno č.j. ... a toto číslo jednací je také uvedeno v seznamu čísel, jichž se výzva k doplnění žádosti týká*“. Závěr žalovaného je sice stručný, ale i přesto z něho lze bezpečně dovodit, že zaujal negativní závěr ohledně důvodnosti odvolací námitky žalobce a považoval výzvu za „*konkrétní, ze které bylo možné poznat, k jaké žádosti se vztahuje*“.

Výzva správního orgánu I. stupně ze dne 2. 7. 2015 se vztahovala ke všem žádostem žalobce pod pořadovými čísly 1-200. Žalobce sice nemohl jednotlivé výzvy identifikovat podle přidělených čísel jednací, avšak krom tohoto údaje bylo ve výzvě výslovně uvedeno, že se jedná o výzvu „*k doplnění žádostí číslo 1-200*“, a to „*v řízeních zahájených dnem 30. 6. 2015*“. Nesrozumitelnost výzvy nečiní ani skutečnost, že se jednalo o společnou výzvu pro více správních řízení, neboť s ohledem na totožný obsah vadných podání žalobce bylo vyzýváno k doplnění téhož. Žalobce ke splnění výzvy nepotřeboval rozklíčovat jednotlivá čísla jednací uvedená ve výzvě.

Ztotožnit se lze s námitkou žalobce, že neuhrazení správního poplatku není vadou žádosti. Vzhledem k tomu však, že oporu výroku prvostupňových rozhodnutí skýtá neodstranění shora uvedené podstatné vady jednotlivých žádostí, nemá tato skutečnost žádný vliv na zákonnost či nezákonnost správních rozhodnutí.

S ohledem na znění ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu bylo povinností žalovaného v odvolacím řízení posoudit, zda zde ke dni vydání prvostupňových rozhodnutí byly či nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaný již nebyl oprávněn žalobci prodlužovat lhůtu o dalších 60 dnů, tudíž jejím neprodloužením nemohl být žalobce jakkoli zkrácen na svých právech. Prodloužení či neprodloužení této lhůty totiž nic nevypovídá o tom, zda byly či nebyly v době vydání prvostupňových rozhodnutí splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Soud považuje za potřebné vyjádřit se ještě k vytýkané nepřezkoumatelnosti žalobami napadených rozhodnutí žalovaného. Soudní řád správní rozlišuje dva typy nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle toho, čím je tento stav způsoben. Nepřezkoumatelnost může spočívat v nesrozumitelnosti správního rozhodnutí nebo v nedostatku jeho důvodů. Vzájemný vztah těchto dvou variant jednoznačně vymezil Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 11. 4. 2006, č.j. 31 Ca 39/2005-70, publikovaném pod č. 1282/2007 Sb. NSS, ve kterém vyslovil, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelného.

V daném případě je namítán nedostatek důvodů rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být podle ustálené judikatury seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, z jakého důvodu považuje skutečnosti předestírané účastníkem řízení za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění nevypovídá všechny námitky účastníka řízení nebo obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí. Má-li být správní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovést, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvážil. Pokud by rozhodnutí správního orgánu nereflektovalo námitky účastníků řízení a zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

Soud má za to, že žalobami napadená rozhodnutí žalovaného nejsou nepřezkoumatelná. Výše uvedené nároky na odůvodnění lze v plné míře vztáhnout na přezkum meritorních správních rozhodnutí, kdežto u přezkumu procesních správních rozhodnutí se zpravidla uplatní toliko v rámci okolností případu. V daných případech odvolací správní orgán přezkoumával usnesení správního orgánu I. stupně o zastavení řízení z důvodu neodstranění podstatných vad žádosti, které bránily pokračování v řízení. Z odůvodnění žalobami napadených rozhodnutí je ve vztahu k důvodu uvedenému v § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu dostatečně zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský úřad vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů má právní názor vyslovený správním orgánem I. stupně za správný, a naopak, z jakých důvodů shledal námitky žalobce jako odvolatele nedůvodnými. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí v nedostatku důvodů, neboť krajský úřad se nevyrovnal s jeho argumentací obsaženou v odvoláních. Podle názoru soudu se žalovaný správní orgán s námitkami odvolatele z doplnění odvolání vypořádal sice stručně, avšak srozumitelně. Odvolací správní orgán tu vyjádřil svůj názor na zahájení řízení, výzvu k doplnění žádosti a požadavek na přerušení řízení, jakož i na relevanci námítky týkající se způsobu vedení spisové dokumentace a námitky týkající se nevydání dokladů uvedených ve vyrozumění Ministerstva dopravy ČR. Žalobce ostatně proti důvodům vysloveným krajským úřadem v žalobách obsáhle brojí a na mnoha místech s nimi polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nesouhlas žalobce s odůvodněním a závěry napadených rozhodnutí nezpůsobuje jejich nepřezkoumatelnost (srov. analogicky rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, čj. 8 As 11/2010-163, a ze dne 12. 11. 2013, čj. 2 As 47/2013-30). S ohledem na výše uvedené považuje soud žalobami napadená rozhodnutí žalovaného za vnitřně souladná, srozumitelná a přezkoumatelná.

[VI] Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žaloby důvodnými, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. každou z nich rozsudkem zamítl.

Soud neprovedl žádný z dalších účastníky navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo třeba k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žalob.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věcech plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věcech úspěch neměl. Žalovaný správní orgán však náhradu nákladů nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 30. prosince 2016

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková